

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/262/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5713205797
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. František Dulačka
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5713205797.2

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Údernícka 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpený spoločnosťou Tomáš Kušnír, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava; IČO: 36 613 843 proti odporcovi: M. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. X, V. Q., právne zastúpený JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom, so sídlom J. Z. X/A, H.; za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Nám. legionárov 5, Prešov, IČO: 42 176 778, právne zastúpený JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom, so sídlom J. Z. X/A, H., o zaplatenie 3.493,63 EUR s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Martin z 22. januára 2014, sp. zn. 8C/277/2013-94, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh navrhovateľa, ktorý žiadal zaviazat' odporcu na zaplatenie sumy 3.496,63 EUR, úroku z omeškania vo výške 293,42 EUR a úroku z omeškania 9 % zo sumy 2.991,16 EUR od 15.02.2013 do zaplatenia. Vykonaným dokazovaním zistil, že medzi právnym predchodcom navrhovateľa - Slovenskou sporiteľňou, a.s. a odporcom bola dňa 22.01.2007 uzatvorená zmluva o splátkovom úvere č. 0352578105. Predmetnú zmluvu posúdil ako spotrebiteľskú podľa zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že odporca riadne a včas svoj záväzok platiť splátky úveru neplnil. Právny predchodca navrhovateľa z uvedeného dôvodu od zmluvy odstúpil a dňa 22.01.2007 oznámil odporcovi postúpenie svojej pohľadávky na navrhovateľa. V čase postúpenia pohľadávky bol odporca so splatením dlhu v omeškani 1570 dní a pohľadávka navrhovateľa voči odporcovi bola premlčaná, keďže uplynula všeobecná 3 ročná premlčacia lehota. Uvedenú skutočnosť potvrdzuje aj znenie Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznani dlhu zo dňa 10.07.2012, keď v časti 3 bod 3.1 mal odporca prehlásiť, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch. Takáto dohoda je neplatná v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka a je v rozpore s ust. § 4 ods. 8 Zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Dohoda o uznani záväzku a uzavretí splátkového kalendára je formulár, ktorý bol vopred pripravený veriteľom. Odporca žiadnym spôsobom nemal možnosť ovplyvniť jej obsah a jej účelom bolo predĺženie premlčacej lehoty záväzku formou uznania dlhu. Aj odporca konštatoval, že dohodu si riadne neprečítal. Odporca teda nemal vedomosť o premlčaní dlhu tak, ako to vyžaduje ust. § 558 Občianskeho zákonníka. Uzavretie dohody zo strany odporcu je potrebné považovať za nekalú obchodnú prax a je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 Občianskeho zákonníka. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a neúspešného navrhovateľa zaviazal zaplatiť odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi trovy konania.

Proti rozsudku okresného súdu v zákonnej lehote podal odvolanie navrhovateľ. Namietal nesprávne právne posúdenie veci okresným súdom pri výklade premlčania nároku podľa ust. § 110 ods. 1 a § 558 Občianskeho zákonníka. Podľa čl. 3 bod 3.1 dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznani záväzku zo dňa 16.07.2012 (ďalej len „Dohoda“) osoby uvedené v bode 1.2 vyhlasujú, že majú vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch. Obsahom Dohody je uznanie dlhu zo strany odporcu, pričom

právnym následkom uznania práva, ktorý nastáva priamo zo zákona, je prerušenie plynutia premlčacej doby. Znamená to, že doba, ktorá dovtedy uplynula sa stáva právne bezvýznamnou a začne plynúť nová 10-ročná premlčacia doba, a to priamo zo zákona. Podľa § 110 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka zákon nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu. Uznanie práva podľa § 110 ods. 1 veta druhá OZ nemožno stotožňovať s inštitútom uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka, čo potvrdzuje odlišné právne následky, ktoré s nimi zákon spája. Záver okresného súdu, že uzavretá dohoda je v rozpore s dobrými mravmi a z tohto dôvodu je neplatná, je nesprávny. Takáto forma dohody medzi veriteľom a dlžníkom nie je ničím neobvyklým a už vôbec nie je možné ju hodnotiť ako nekalú obchodnú praktiku zo strany veriteľa. Spôsob vyhodnotenia predložených dôkazov súdom považuje za zarážajúci, kedy súd neprihliadal na jednoznačný dôkaz, že odporca sa dohodol s veriteľom na splátkach, zároveň uznal svoj záväzok voči navrhovateľovi. Vyhodnotenie listinných dôkazov okresným súdom považuje za neodôvodnenú ochranu odporcu ako spotrebiteľa a porušenie zásady rovnosti účastníkov konania, ktoré vedie k tomu, aby osoby, ktorým bol poskytnutý úver, tento nakoniec nebudú musieť vrátiť. Ochrana spotrebiteľa má svoje medze a v žiadnom prípade ju nemožno chápať ako ochranu ľahkomyselnosti a nezodpovednosti spotrebiteľa. Okresný súd nesprávne rozhodol, pokiaľ ho zaviazal zaplatiť odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu trovy konania. V danom prípade mal pri rozhodovaní o trovách konania aplikovať ust. § 150 ods. 1 O.s.p. a úspešnému odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznať. Vedľajší účastník - Združenie na ochranu spotrebiteľa - musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Vedľajší účastník vstúpil do konania bez ohľadu na stav konania a vôľu odporcu a to oznámením o vstupe Združenia do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie návrhu. V takom prípade nie je účelné, aby v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. bola vedľajšiemu účastníkovi prisúdená náhrada trov konania.

Odporca a vedľajší účastník žiadali rozsudok okresného súdu ako správny potvrdiť. Pri výklade podmienok spotrebiteľskej zmluvy poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. 1 ÚS 402/2013, ktorým bolo vyslovené, že aplikácia Občianskeho zákonníka na spotrebiteľský úverový vzťah je ústavne konformná a nie je spôsobilá spochybniť ústavnú udržateľnosť daného záveru. V danom prípade sa jednalo o právny vzťah zo stavebného úveru podľa § 1 ods. 2 písm. a/ Zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinný do 10.06.2010. Aj podľa ust. § 23a ods. 2 Zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, použijú sa primerane ustanovenia Občianskeho zákonníka. Teória absolútneho obchodu pri posudzovaní úverových vzťahov musí ustúpiť špeciálnej záväznej spotrebiteľskej právnej úprave, ktorá má svoj základ v Smernici rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Použitie Obchodného zákonníka ako podpornej právnej úpravy pri spotrebiteľských vzťahoch je jednoznačne pre spotrebiteľa znevýhodňujúce. Plynutie času je objektívnou skutočnosťou a nakoľko je nárok navrhovateľa v celom rozsahu premlčaný podľa ust. § 101 Občianskeho zákonníka, bolo namieste návrh pri aplikácii relevantného právneho kódexu (Občianskeho zákonníka) v celom rozsahu zamietnuť. Okresný súd správne posúdil nárok navrhovateľa za premlčaný. Nad rámec dôvodov rozsudku Okresného súdu poukazuje na listinu - Prílohu č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok zo dňa 20.12.2011, konkrétne na položku „istina do splatnosti“ - 0 EUR a položku „istina po splatnosti“ - 3.071,16 EUR. Z uvedeného je zrejmé, že k zosplateniu úveru došlo ešte pred dňom 20.12.2011, t.j. pred dňom postúpenia pohľadávky. Taktiež v listine - Pokus o zmier zo dňa 26.03.2013 navrhovateľ tvrdí, že pôvodným veriteľom Slovenská sporiteľňa a.s. bola vyhlásená mimoriadna splatnosť poskytnutého úveru. Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznanie záväzku je vo vzťahu k hlavnej spotrebiteľskej zmluve akcesorickým právnym úkonom, ktorý bezpochyby v rámci predmetu svojho podnikania uzatvára navrhovateľ v právnom postavení dodávateľa s dlžníkom v postavení spotrebiteľa. Okresný súd správne dospel k záveru, že uzavretím dohody je takéto konanie navrhovateľa v rozpore s ust. § 4 ods. 8 Zákona 250/2007 Z. z., keďže sa jedná o konanie v rozpore s dobrými mravmi. Navrhovateľ vo formulárových dohodách necháva dlžných spotrebiteľoch uznávať pohľadávky v rozsahu takej sumy, na ktorú nemá v celom rozsahu platný právny titul, t.j. suma dlhu (istiny) je vyššia ako skutočná pohľadávka podložená platným právnym titulom. V rovine verejnoprávnej ochrany spotrebiteľa upravenej ustanoveniami zák. č. 250/2007 Z. z. je potrebné okolnosti, v ktorých navrhovateľ uzatvára so spotrebiteľmi formulárové Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznanie záväzku považovať za nekalú obchodnú praktiku. Spotrebiteľ ak chcel splátky, však musel podpísať celý formulár, pričom ani len netušil význam toho, čo podpisuje. Dohoda ako právny úkon, je pre svoju nezrozumiteľnosť, neurčitosť, rozpor s dobrými mravmi a rozpor s kogentnými ustanoveniami spotrebiteľského práva, neplatná. Preukázateľná kumulácia nekalých obchodných praktík navrhovateľa (§ 7 ZOS, § 8 ods. 1, 4 ZOS), ktoré odporujú dobrým mravom

(§ 4 ods. 8 ZOS, § 3 ods. 1 OZ) súčasne s neurčitou Dohody je dôvodom na posúdenie „uznania“ ako neplatného právneho úkonu (§ 39, § 37 ods. 1 OZ). Okresný súd správne rozhodol vo výroku o trovách konania, keď zaviazal navrhovateľa zaplatiť vzniknuté trovy prvostupňového konania. Právna pomoc sa poskytuje osobám, ktoré nemajú dostatočné prostriedky v prípade, kde je takáto pomoc potrebná na zabezpečenie efektívneho prístupu k spravodlivosti. O dôvodnosti priznania trov vedľajšieho účastníka svedčí aj novelizované znenie ust. § 137 O.s.p. účinné od 01.01.2012, ktoré bolo doplnené Zákom č. 332/2011 Z. z., podľa ktorého, trovami konania okrem iných je aj náhrada výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu. Podľa dôvodovej správy k Zákom č. 332/2011 Z. z. osobitným predpisom je aj Zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania proti rozsudku, proti ktorému je opravný prostriedok prípustný (§ 201, § 204 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 212 ods. 1 O.s.p., ktoré podľa § 221 ods. 1, písm. h/ O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Preskúmaním veci krajský súd dospel k záveru, že okresný súd vo veci riadne nezistil skutkový stav, skutkové okolnosti nevyhodnotil spôsobom uvedeným v § 132 O.s.p. a predčasne dospel k záveru, že nárok navrhovateľa na zaplatenie žalovanej istiny s príslušenstvom je podľa § 101 OZ (po vznesenej námietke premlčania zo strany vedľajšieho účastníka) premlčaný.

Z obsahu návrhu na začatie konania, ktorým je súd viazaný (§ 79 ods. 1, § 101 ods. 1 O.s.p.) vyplýva, že návrhom na začatie konania sa navrhovateľ domáha zaplatenia žalovanej sumy 3.493,63 EUR, úroku z omeškania vo výške 293,42 EUR a úroku z omeškania 9 % zo sumy 2.991,16 EUR od 15.02.2013 do zaplatenia (podľa špecifikácie v návrhu). Navrhovateľ si uplatňuje nárok na zaplatenie žalovanej sumy na tom skutkovom základe, že medzi jeho právnym predchodcom - Slovenskou sporiteľňou, a.s. a odporcom bola dňa 22.01.2007 uzatvorená zmluva o splátkovom úvere č. 0352578105, na základe ktorej bol odporcovi poskytnutý úver vo výške 40.000,- Sk, za podmienok uvedených v bode I (Základné podmienky) uvedenej zmluvy. Záver okresného súdu, že nárok navrhovateľa na zaplatenie žalovanej sumy je premlčaný, je predčasný a nezodpovedá výsledkom vykonaného dokazovania. Skutkové zistenie okresného súdu, že právny predchodca navrhovateľa listom zo dňa 22.01.2007 oznámil odporcovi postúpenie svojej pohľadávky na navrhovateľa (3.573,63 EUR) je nesprávne. Z predloženej fotokópie zmluvy o postúpení pohľadávok č. 1633/2011/CE uzavretej medzi postupcom - Slovenskou sporiteľňou, a.s. a postupníkom - EOS KSI Slovensko, s.r.o. vyplýva, že táto bola uzavretá dňa 20.12.2011. Z predloženého listinného dôkazu nachádzajúceho sa na č. I. 30 spisu ďalej vyplýva, že právny predchodca navrhovateľa - Slovenská sporiteľňa, a.s. oznamoval odporcovi postúpenie pohľadávky z uzavretej zmluvy na navrhovateľa listom datovaným zo dňa 27.12.2011. Súčasťou zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 20.12.2011 je Príloha č. 1 k predmetnej zmluve, v ktorej okrem iného je síce uvedené „počet dní omeškania - 1570“, avšak ďalej je aj uvedené „splatnosť úveru“ - 20.01.2012“. Z uvedeného potom nie je zrejmé, na základe akej právnej skutočnosti a ku ktorému dňu nastala splatnosť pohľadávky právneho predchodcu navrhovateľa alebo navrhovateľa na zaplatenie žalovanej sumy.

Taktiež záver okresného súdu, že Dohoda o uznaní záväzku uzavretá podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka je neplatná, keďže bola uzavretá v rozpore s dobrými mravmi a s ustanovením zákona č. 250/2007 Z. z. ako aj s prejavenu vôľou odporcu, je predčasný a z hľadiska uvádzaných dôvodov v rozsudku okresného súdu aj nepreskúmateľný.

V danom prípade na dôvodoch rozsudku okresného súdu absentuje právna argumentácia vo vzťahu k obsahu uzavretej Dohody o uznaní záväzku zo dňa 16.07.2012, či sa jedná o uznanie práva podľa ust. § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka alebo o uznanie dlhu podľa ustanovenia § 558 Občianskeho zákonníka.

Okresný súd správne vyhodnotil zmluvu uzatvorenú medzi odporcom a právnym predchodcom navrhovateľa ako spotrebiteľskú zmluvu v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, keď na jednej strane vystupoval právny predchodca navrhovateľa, na strane druhej odporca ako spotrebiteľ, spĺňajúc všetky atribúty vyžadované zákonom pre tento právny vzťah. Túto skutočnosť ani účastníci konania nerozporujú. Navrhovateľ ako postupník vstúpil do všetkých práv a povinností jeho právneho

predchodcu a bez ohľadu na postúpenie pohľadávky všetky práva a povinnosti zmluvných strán zostali zachované. Právny vzťah medzi účastníkmi je naďalej spotrebiteľským právnym vzťahom a v danom prípade okresný súd postupoval správne, keď právny vzťah posudzoval z hľadiska ochrany spotrebiteľa tak, ako je upravená norma spotrebiteľského práva.

Podľa názoru krajského súdu však okresný súd pri hodnotení neplatnosti resp. neprijateľnosti právnych úkonov z hľadiska ochrany spotrebiteľa vybočil z medzí a hľadísk ustanovených zákonom.

Ochrana spotrebiteľa vychádza z postulátu, že v prípade, keď na jednej strane zmluvy vystupuje profesionálny a skúsený dodávateľ, ktorý má často dominantné postavenie na trhu, zamestnáva skúsených právnikov, disponuje neobmedzenými zdrojmi, na druhej strane sú to spotrebiteľia, ktorí často nepoznajú právne prostredie, do ktorého vstupujú a uzatvárajú zmluvy len z času na čas, nedisponujú takými zdrojmi, aby mohli na uplatnenie svojich práv viesť dlhotrvajúce a nákladné súdne spory, na vyrovnanie tejto faktickej nerovnováhy slúži právna úprava zakazujúca používanie nerovnovážnych, teda neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách a povinnosť súdu prihliadať na neplatnosť a neprijateľnosť dotknutých zmluvných podmienok z úradnej povinnosti.

Účelom ochrany spotrebiteľa však nie je zbavenie spotrebiteľa akejkoľvek zodpovednosti za záväzkové vzťahy, do ktorých vstupuje. Okresný súd vybočil z medzí a účelu ochrany spotrebiteľa zakotvenej v Občianskom zákonníku, keď úplne negoval hmotnoprávne inštitúty upravené v Občianskom zákonníku, a to uznanie práva v zmysle ust. § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ako aj uznanie záväzku v zmysle ust. § 558 Občianskeho zákonníka, vychádzajúc pritom iba z domniek, ktoré riadne neodôvodnil.

Pokiaľ okresný súd vyhlási zmluvnú podmienku alebo aj celú zmluvu (dohodu) za neplatnú, takýto záver sa musí opierať o logické a presvedčivé odôvodnenie, v danom prípade to konštatovať nemožno.

V plnom rozsahu sa možno stotožniť s argumentáciou navrhovateľa v odvolaní, že inštitút uznania práva zakotvený v § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka a inštitút uznania záväzku zakotvený v § 558 Občianskeho zákonníka sú odlišné právne inštitúty, ktoré sa môžu čiastočne aj prelínať, vyvolávajú však odlišné právne následky a vyžadujú splnenie odlišných náležitostí. Použitie oboch týchto hmotnoprávných inštitútov nie je vylúčené v spotrebiteľských veciach.

V zmysle ust. § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak bolo právo priznané právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu, premlčuje sa za 10 rokov odo dňa, keď sa malo podľa rozhodnutia plniť. Ak právo dlžník písomne uznal čo do dôvodu a výšky, premlčuje sa za 10 rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo. Ak bola však v uznaní uvedená lehota na plnenie, plynie premlčacia doba od plynutia tejto lehoty.

Z citovaného ustanovenia vyplýva, že rovnaký režim, ako pre práva priznané právoplatných rozhodnutím, sa vzťahuje na premlčanie uznaného práva. Účinky prerušenia premlčania má však len uznanie dlhu týkajúce sa ako dôvodu dlhu, tak jeho rozsahu. S písomným uznaním práva čo do dôvodu a výšky je spojený inštitút pretrhnutia premlčacej doby, ktorý je upravený v § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Platné uznanie práva z hľadiska plynutia a dĺžky premlčacej doby zakladá plynutie novej premlčacej doby v dôsledku jej pretrhnutia. Z ust. § 110 ods. 1 OZ nevyplýva, že by nebolo možné uznať už premlčaný dlh, teda inak povedané uznanie premlčaného dlhu nie je v tomto smere viazané na vedomosť dlžníka o tom, že dlh je premlčaný (R 51/1968). Okolnosť, že s uznaním dlhu nemožno spájať účinky uvedené v § 558 Občianskeho zákonníka, ak dlžník o premlčaní v čase uznania nevedel, je v danej veci pre účely posúdenia premlčania bezvýznamná. Uznanie práva je jednostranný, adresovaný, hmotnoprávny úkon dlžníka, ktorý k svojej platnosti, okrem všeobecných náležitostí predpísaných pre právne úkony (§ 34 OZ), musí spĺňať náležitosti uvedené v § 110 ods. 1 druhá veta OZ. Uznanie práva sa musí urobiť predovšetkým v písomnej forme a musí sa týkať ako jeho dôvodu, tak aj jeho výšky. Prejav vôle o uznaní práva musí byť určitý a zrozumiteľný.

Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a o uznaní záväzku zo dňa 15.12.2010 (č.l. 14 spisu) takéto jednostranné vyhlásenie žalovanej, že uznáva právo vo forme záväzku - dlhu voči právnomu predchodcovi navrhovateľa, ktoré je dostatočne vymedzené čo do dôvodu a výšky, obsahuje, bola uzatvorená v písomnej forme. Toto vyhlásenie žalovanej vyvolalo účinky pretrhnutia premlčacej doby

v zmysle ust. § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka a od splatnosti jednotlivých dohodnutých splátok začala plynúť nová 10-ročná premlčacia doba na vymáhanie nároku.

Vzhľadom na uvedené právny záver prvostupňového súdu, na ktorom postavil zamietnutie nároku navrhovateľa, je nesprávny.

To, že vyhlásenie žalovanej v dohode o uzavretí splátkového kalendára o uznaní dlhu spĺňa podmienky pretrhnutie premlčacej doby a plynutie novej premlčacej doby v zmysle ust. § 110 Občianskeho zákonníka, nemusí zároveň znamenať, že bola uzatvorená platná dohoda o uznaní záväzku v zmysle ust. § 558 Občianskeho zákonníka, ktorej účinkom, okrem uznania dlhu z hľadiska dlhu a dĺžky premlčacej doby, je fikcia, že dlh v dobe uznania trval. Tá je závislá na posudzovaní iných podmienok, ako v prípade aplikácie ust. § 110 ods. 1 OZ. Rovnako je tu predpísaná písomná forma a dlh musí byť určený čo do dôvodu a výšky a obsahovať vyjadrenie prísľubu dlžníka zaplatiť dlh. V prípade premlčaného dlhu je však podmienkou, aby dohoda vyvolala vyššie uvedené následky, vedomosť toho, kto dlh uznal, o jeho premlčaní. Z textu dohody však takéto vyhlásenie dlžníka možno vyvodíť.

To, či toto vyhlásenie dlžníka je v súlade s ochranou spotrebiteľa tak, ako ju zákon priznáva, môže byť predmetom posudzovania zo strany súdu. Musí sa však opierať o logickú a dôvodnú úvahu, nepostačuje, že si spotrebiteľ uvedeným vyhlásením zhoršil svoje zmluvné postavenie, pretože tu ide o zákonný následok uznania záväzku. Podstatné však je, že či pri uzatváraní dohody bola porušená rovnováha vo vzájomných právach a povinnostiach dodávateľa a spotrebiteľa.

V súvislosti s úvahami o prípadnom narušení rovnováhy je však potrebné zaoberať sa určitosťou a zrozumiteľnosťou textu, síce formulárovej dohody, doručenej však spotrebiteľovi zo strany dodávateľa, do jeho domáceho prostredia, kde možno predpokladať dostatok času oboznámiť sa s textom dohody pred jej účinnosťou. Neplatnosť, resp. neprijateľnosť zmluvného dojednanja nemohla spôsobiť samotná nevedomosť spotrebiteľa o právnych následkoch uznania záväzku v zmysle ust. § 558 Občianskeho zákonníka.

Z vyššie uvedených dôvodov nesprávneho právneho posúdenia krajský súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Povinnosťou okresného súdu bude vec opätovne prejednať a rozhodnúť o uplatnenom nároku (vo vzťahu k jednotlivým zložkám) vychádzajúc zo všeobecných princípov a zásad ochrany spotrebiteľa v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako aj osobitného Zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. V ďalšom konaní okresný súd opätovne rozhodne aj o trovách prvostupňového a odvolacieho konania.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie prípustné **n i e** j e .